

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 5Co/111/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118261380
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 11. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dagmar Cabadajová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2019:6118261380.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dagmar Cabadajovej a členov senátu JUDr. Miroslava Jamricha a JUDr. Gabriely Veselovej, v spore žalobcu: SetCar sk, a.s., so sídlom Ulica priemyselná 10, Sučany, IČO: 50 387 189, právne zastúpený JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom V. X, . XXX XX Y., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, právne zastúpený JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, IČO: 37 928 422, so sídlom Dvořákovo nábrežie 8/A, 811 02 Bratislava, v konaní o zaplatenie 440,- eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Žilina, č. k. 14C/47/2018-109 zo dňa 5. februára 2019, takto

rozhodol:

Krajský súd rozsudok okresného súdu **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi **p r i z n á v a** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd ako súd prvej inštancie v predmetnom konaní rozhodol nasledovne:

I. Žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 440,- eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania od 06.01.2017 do zaplatenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaný je povinný nahradiť žalobcovi trovy konania v plnom rozsahu.

V dôvodoch svojho rozhodnutia poukazuje na ustanovenie § 4, § 11, § 15 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení, zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla, § 442 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a vykonané dokazovanie, konštatoval nasledovné skutkové a právne závery:

Na základe takto vzniknutého vecného bremena má žalovaná právo pozemky nachádzajúce sa pod areálom hokejového ihriska držať a užívať, a to až do vykonania pozemkových úprav prebiehajúcich vo vzťahu k týmto pozemkom (č.l. 35 spisu), ktoré doposiaľ ukončené neboli (v konaní nesporná skutočnosť).

Vzhľadom na uvedené jej nemožno ukladať povinnosť, aby z pozemkov žalobcov odstránila jej patriace veci, ktoré slúžia účelu, na základe ktorého ich obec nadobudla od štátu (neusporiadaný športový areál). Pokiaľ žalobcovia poukazovali na to, že v zozname k protokolu o prechode vlastníctva z ONV na obec I. T. nie je pri hokejovom ihrisku uvedené katastrálne územie a výmera, ale len parcelné číslo, tak súd sa s týmto názorom nestotožňuje. V zozname sú uvedené dve katastrálne územia. Pri prvom- k.ú. A. je uvedený neusporiadaný nehnuteľný majetok „futbalové ihrisko, cintorín a miestne komunikácie- cesty (vždy s konkrétnymi číslami parciel)“ a pri druhom k.ú. Or. T. - J. je uvedený tento majetok „miestne

komunikácie cesty, materská škola, materská škola stará, kultúrny dom, zvonica, cintorín, obecný úrad a hokejové ihrisko (vždy s konkrétnymi číslami parciel a budov)". Potom možno uzavrieť, že daný neusporiadaný nehnuteľný majetok - hokejové ihrisko je v zozname vymedzené dostatočne určito: nielen číslom pozemku, na ktorom sa nachádzalo, ale aj katastrálnym územím. Nemožno tiež nechať po mimo skutočnosť, že v danej obci bolo len jedno hokejové ihrisko na parcele 392.

Taktiež pokiaľ žalobcovi poukazovali na to, že nejde o stavbu povolenú a skolaudovanú, súd opätovne zdôrazňuje, že pre vznik zákonného vecného bremena zákon č. 66/2009 nevyžadoval a nevyžaduje, aby išlo o stavbu povolenú a skolaudovanú podľa stavebných predpisov. Zmyslom uvedeného zákona totiž bolo usporiadať vlastnícke vzťahy práve ku stavbám a iným objektom, ktoré povolené a skolaudované neboli, pretože boli postavené na cudzích pozemkoch (nepatriacich obci, či vyššiemu územnému celku). Napokon pokiaľ žalobcovia tvrdili, že žalovaná nesplnila svoju povinnosť vyplývajúcu z ust. § 14 ods. 3 zákona č. 138/1991 Zb. podať (ohľadne prevzatého majetku) do 12 mesiacov od účinnosti tohto zákona návrh na zápis do evidencie nehnuteľností, tak ani nesplnenie tejto povinnosti nemohlo mať za následok to, že by k vzniku zákonného vecného bremena účinnosťou daných ustanovení zákona č. 66/2009 Z. z. nedošlo.

Napokon treba zdôrazniť, že argumentácia žalobcov ohľadne toho, či budova šatní existovala od roku 1974-75, či bola povolená a skolaudovaná, či bola predmetom prechodu z vlastníctva štátu na žalovanú atď., bola bezpredmetná.

Zákon č. 66/2009 totiž zakotvuje vznik vecného bremena k pozemku zo zákona nielen k stavbám, ale aj k tzv. športovému areálu, a to bez ohľadu na to, či tento zahŕňa aj nejakú budovu alebo nie (§ 1 ods. 2 zákona č. 66/2009).

Vzhľadom na úplné zamietnutie žaloby, právo na náhradu trov konania vzniklo žalovanej voči žalobcom 1/ a 2/, a to v plnom rozsahu, keď súd aplikoval § 255 ods. 1 CSP. Súd ich preto zaviazal, aby žalovanej nahradili trovy konania v rozsahu 100 %, a to spoločne a nerozdielne. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Vo vzťahu k námietke miestnej nepríslušnosti súdu žalovaného súd túto nepovažoval za dôvodnú, nakoľko v danom prípade bola daná osobitná miestna príslušnosť tunajšieho súdu podľa § 19 písm. b) CSP nakoľko popri všeobecnom súde žalovaného je na konanie miestne príslušný aj súd, v ktorého obvode nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody. V tomto konaní je uplatnený nárok na náhradu škodu avšak nie priamo voči osobe zodpovednej za škodu ale podľa § 15 ods. 1 zák. č. 381/2001 Z.z. voči poisťovni, u ktorej je poistená osoba zodpovedná za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla. Tým bola aj založená pasívna legitimácia žalovaného.

Vo vzťahu k aktívnej legitimácii žalobcu súd má za to, že táto je daná. Tvrdenia žalovaného o cesii dlhu považoval súd za účelové a obštrukčné. V danom prípade bolo nesporné, že žalobca prenajal poškodenému p. Z. vozidlo počas trvania opravy vozidla poškodeného poistencom žalovaného. Na základe zmluvy o nájme č. 501 zo dňa 24.10.2016 (Škoda Superb RZ7T6 9615 na dobu od 24.10.2016 do opravy vozidla za cenu 55,- eur/deň) poškodený užíval vozidlo v rozsahu 12 dní nájmu, t.j. od 24.10.2016 do 04.11.2016 na základe čoho vznikol žalobcovi nárok na zaplatenie nájomného. Tento nárok bol aj vyúčtovaný faktúrou č. 160100101 zo dňa 04.11.2016, s dátumom splatnosti 18.11.2016 na sumu 660,- eur za nájom vozidla od 24.10.2016 do 04.11.2016, t.j. 12 dní nájmu. Záväzok nájomcu vznikol užívaním vozidla, nie vyúčtovaním a je úplne nezávislý od vôle škodcu či poisťovne, ktorá likviduje po škodcu poisťnú udalosť. Následne dňa 04.11.2016 poškodený zmluvou o postúpení pohľadávky postúpil pohľadávku voči žalovanému ako poisťovni titulom náhrady škody poškodením vozidla, ktorá mu vznikla tým, že počas nemožnosti užívania poškodeného vozidla si musel zapožičať náhradné vozidlo za odplatu 660,- eur. Tým, že žalobca nadobudol pohľadávku, musel zaplatiť dohodnutú odplatu. Tým, že si strany započítali vzájomné pohľadávky, stretli sa pohľadávka žalobcu za nájomné (voči poškodenému ako nájomcovi) a pohľadávka poškodeného - nájomcu na odplatu za postúpenú pohľadávku a vzájomne zanikli. Nezanikla tým však postúpená pohľadávka a započítanie bolo voči nej, ako nároku voči poisťovni irelevantné. V žiadnom prípade súd nezistil, že by žalobca vykonal akýkoľvek úkon pristúpenia k dlhu poškodeného, ktorý mal poškodený voči nemu. Takéto konanie by bolo iracionálne, nakoľko ak by chcel žalobca prebrať dlh nájomcu voči nemu samému, vykonal by odpustenie dlhu. Veriteľ nemôže prebrať dlh (príp. pristúpiť k dlhu) dlžníka voči veriteľovi samému, nakoľko to vylučuje výklad ust. § 531 Obč. zákonníka. Teda súd mal v konaní preukázanú aktívnu legitimáciu žalobcu.

Vo vzťahu k uplatnenému nároku súd nezistil neprimeranosť odplaty za nájom vozidla a ani takáto skutočnosť nebola namietaná. Úprava nájmu bola dohodnutá ako odplata za deň nájmu vozidla. Súd súhlasí preto s názorom žalobcu, že je irelevantný jazdný výkon počas doby nájmu (počet prejedných

km), nanajvýš môže deklarovať len využívanie vozidla počas nájmu (ak by nebol žiadny, nebol by nájom účelný, resp. nevyhnutný). Spornou nebola ani skutočnosť, že poškodený užíval vozidlo po dobu 12 dní. Žalovaný urobil spornou len skutočnosť účelnosti celkovej doby nájmu - užívania vozidla, nakoľko priznal nárok v rozsahu 4 dní (do 27.10.2016), čo odôvodnil dobou, kedy rozhodol o neúčelnosti opravy (totálnej škode). Súd však nezistil, že by žalovaný dňa 27.10.2016 oznámil poškodenému, že nie je rentabilná oprava vozidla, t.j. posúdenie škody ako totálnej škody a najmä, že by v tento deň aj bola pripísaná na účet poškodeného suma vo výške náhrady škody na vozidle.

Súd osobitne upozorňuje na skutočnosť, že nárok na náhradu škody nie je obmedzený šetrením poisťovne a ukončením šetrenia (§ 797 ods. 3 Občianskeho zákonníka), pretože nie je vylúčené, že škoda pretrváva aj naďalej ako iný následok škody spôsobenej poškodením vozidla, resp. je jej následkom, ako napr. náklady na odhlásenie vozidla z evidencie, poplatok za likvidáciu vozidla, náklady na obstaranie nového vozidla, jeho registráciu a pod.. S opravou či poškodením vozidla priamo súvisí aj užívanie náhradného vozidla, nakoľko bez poškodenia motorového vozidla by toto bolo funkčné a nevznikol by dôvod používať náhradné vozidlo. Práve poškodenie vozidla a nemožnosť užívania vozidla, či už počas opravy alebo následkom, takého poškodenia, ktoré znemožňuje jeho používania na prevádzku na komunikáciách, vyvoláva potrebu obstarania náhradného vozidla. V danom smere súd poukazuje aj na skutočnosť, že ak poškodený mal v držbe poškodené vozidlo a toto používal, z uvedeného je potrebné prezumovať aj to, že vozidlo potreboval pre uspokojovanie svojich potrieb (mimo výstavných exponátov). Aj samotné obstaranie náhradného vozidla totiž vyjadruje potrebu vozidla pre uspokojovanie potrieb poškodeného a je pritom irelevantné, či sa jedná o používanie na výkon povolania, podnikania, dopravu rodinných príslušníkov či prepravu za účelom realizácie vlastných záľub. Poškodený má právo užívať vozidlo zodpovedajúce poškodenému vozidlo tak, ako by užíval vlastné (poškodené) vozidlo.

Nakoľko v konaní nebolo sporné poškodenie vozidla Volkswagen Passat, ev. č. ZA 389 FT patriace Y. Z. prevádzkou motorového vozidla Volkswagen Touran, ev. č. CA 838 BJ patriaceho S. U., ktorý mal vozidlo poistené zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla Volkswagen Touran, ev. č. CA 838 BJ u žalovaného na základe poisťky č. 6589982939, ani to, že škodu zaviniel prevádzkou vozidla Volkswagen Touran, ev. č. CA 838 BJ S. U., (čo súd mal preukázané aj záznamom o dopravnej nehode), súd ustálil, že poškodený má nárok na náhradu škody z poisťnej udalosti č. 9525467704. Okrem priamej náhrady škody vo výške hodnoty vozidla súd ustálil, že mu náleží aj náhrada škody vzniknutá tým, že musel vynaložiť prostriedky na obstaranie náhradného vozidla od času vzniku škody po jej skutočnú náhradu, teda pripísanie náhrady škody na účet.

V tejto súvislosti súd poukazuje aj na ust. § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z. podľa ktorého, poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. Uvedené ustanovenie je potrebné vykladať v súvislosti s ust. § 420 ods. 1 a § 427 Občianskeho zákonníka, teda škodu za ktorú zodpovedá poistený podľa uvedených ustanovení. Podľa názoru súdu nie je dôvod na reštriktívny výklad ust. § 4 ods. 2 písm. b) zák. č. 381/2001 Z. z. v takom znení, že poistený má právo pri poškodení veci len na náhradu výslovne poškodenej veci a nie napr. aj veci poškodené pri škodovej udalosti, ktoré mal poškodený pri sebe, ktoré stratil možnosť opatrovať a obdobne aj na náhradu škody, ktorá mu vznikla tým, že si musel po dobu opravy či do doby náhrady škody zapožičať náhradné motorové vozidlo. Uvedený názor nakoniec v konaní ani nebol sporný, pretože časť škody - vynaložením prostriedkov na zabezpečenie náhradného motorového vozidla, v rozsahu 4 dní žalovaný žalobcovi uhradil. Sporný bol len nárok v rozsahu zvyšných 8 dní.

Súd preto vo vzťahu k poškodeniu vozidla a nevyhnutnej dobe užívania náhradného vozidla pri vzniku totálnej škody je názoru, že poškodený má právo vozidlo užívať nie len do času, kedy mu poisťovňa oznámila, že oprava je nerentabilná a vyplatí mu plnenie z tzv. totálnej škody, ale minimálne do času, kedy mu je vyplatená náhrada za vozidlo. Dokonca nie je vylúčené, aby náhradné vozidlo účelne užíval až do času, kým si nezabezpečí iné vozidlo. Súd limitovanie používania náhradného vozidla v rozsahu 4 dní považoval za neodôvodnené. Tak ako súd uviedol, žalobca nepreukázal, že by náhrada za škodu - peňažné plnenie, bolo zaplatené poškodenému pred 4.11.2016. Súd vzhľadom na skutkové tvrdenia strán mal za preukázané, že poškodený používal motorové vozidlo do času, kedy mu bola vyplatená náhrada, resp. nie dlhšie a preto považoval dobu užívania vozidla od 24.10.2016 do 4.11.2016, t.j. 12 dní nájmu za primeranú. Nakoľko žalovaný z tejto škody plnil v rozsahu 220,- eur, teda za 4 dni, súd priznal žalobcovi žalobou uplatnený nárok v rozsahu zostatku užívania, teda za zostávajúcich 8 dní po 55,- eur, čo predstavuje sumu 440,- eur.

Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania súd rozhodol podľa § 517 ods. 2 Obč. zák. a § 3 nar. vl. č. 87/1995 Z. z. s tým, že omeškanie stanovil v zmysle ust. § 11 ods. 8 a § 11 ods. 6 písm. a)

zák. č. 381/2001 Z. z. dňom nasledujúcim po oznámení o poistnom plnení (22.12.2016), nakoľko došlo k nedôvodnému kráteniu poistného plnenia. Nakoľko je však súd viazaný žalobou, úrok z omeškania priznal až od uplatneného nároku, tj. od 06.01.2017 vo výške 5 % ročne zo sumy 440,- eur do zaplatenia. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Žalobca v danej veci mal plný úspech, preto má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal. Preto súd rozhodol tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

O samotnej výške tejto náhrady trov konania rozhodne súd podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP, o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

2. V zákonom stanovenej lehote proti rozsudku okresného súdu podal odvolanie žalovaný prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na ďalšie konanie. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

Ďalej uviedol, že považuje rozsudok prvoinštančného súdu za nesprávny, nezákonný, a navyše aj arbitrárny a podľa jeho názoru je výsledkom zjavnej svojvôle súdu prvej inštancie a trpí vo svojej podstate aj nepreskúmateľnosťou. Má za to, že prvoinštančný súd vyslovil právne závery, avšak nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci a rozhodol na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú nedostatočne odôvodnil. V tejto súvislosti poukázal na judikaturu Európskeho súdu pre ľudské práva a rozhodnutie Ústavného súdu SR.

V prvom rade má za to, že súd prvej inštancie sa žiadnym relevantným spôsobom nevysporiadal s namietanou aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcu v spore, pričom on má za to, že žalobca nebol vo vedenom súdnom konaní aktívne vecne legitimovaný. Zo súdom uvádzaného zisteného skutkového stavu vyplýva, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Z uvedeného vyplýva, že poškodený predstavoval subjekt, ktorý bol dlžníkom žalobcu. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený a nie žalovaný. S poukazom na uvedené skutočnosti, ako aj na znenie ustanovenia § 524 OZ, vyplýva, že nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu, ale v uvedenom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry vystavuje práve pohľadávku žalobcu. Uvedené je v rozpore so zákonným ustanovením § 524 OZ. K úhrade faktúry v uvedených súvislostiach logicky nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu realizovaného v predloženej zmluve o postúpení. Zo zmluvy o postúpení jednoznačne vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov najskôr smeroval k sledovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálna žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, následne žalobca mienil použiť na započítanie. Uvedený právny úkon preto považuje v zmysle ustanovenia § 39 OZ za zjavne absolútne neplatný.

3. K odvolaniu žalovaného proti rozsudku okresného súdu podal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Navrhoval odvolaciemu súdu napadnutý rozsudok okresného súdu postupom podľa § 387 CSP potvrdiť ako vecne správny. Zároveň žiadal priznať žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. Vo svojom odvolaní poukazoval na to, že považuje všetky námietky žalovaného uvedené v odvolaní za neopodstatnené. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za vecne správny, zákonný a dostatočne odôvodnený.

Tvrdenia žalovaného, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci, ako aj tvrdenia o nedostatočnosti odôvodnenia právnych záverov prvoinštančného súdu, považuje za neopodstatnené. Súd vzhľadom na skutkové okolnosti a vykonané dokazovanie mal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu za preukázanú z predloženej zmluvy o postúpení pohľadávky, na základe ktorej došlo k postúpeniu predmetnej pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Poukázal na skutočnosť, že postupovaný bol nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Právne posúdenie a

odôvodnenie rozsudku okresného súdu v otázke namietanej aktívnej legitímácie žalobcu tak považuje za riadne odôvodnené, zrozumiteľné a správne.

To, že žalovaný akceptoval postúpenie pohľadávky, je zrejme aj z toho, že čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. Oznámenie o poistnom plnení, z ktorého nepochybne vyplýva, že žalovaný svojím konaním sám potvrdil aktívnu vecnú legitímáciu žalobcu už v rámci likvidácie poistnej udalosti. Keďže zo strany žalovaného bolo poskytnuté čiastočné poistné plnenie, nemôže byť sporné ani to, že poškodenému vznikol nárok na preplatenie účelne vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla. Prenájom náhradného vozidla je súčasťou judikatúrou považovaný za skutočnú škodu, teda za majetkovú hodnotu, ktorú bolo potrebné vynaložiť k uvedeniu veci do predošlého stavu.

K namietanej arbitrárnosti a svojvôli súdu prvej inštancie poukázal na základné princípy CSP.

Pokiaľ ide o namietanú absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a žalovaným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry, nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 OZ či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených za prenájom náhradného vozidla voči žalovanému tak zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia predmetnej pohľadávky. Akékoľvek tvrdenie žalovaného o neexistencii predmetnej pohľadávky, neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky a rozpore s ustanovením § 524 OZ, sú neopodstatnené. Poškodený má v zmysle zákona o PZP nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla od žalovaného a nie od žalobcu (prenajímateľa vozidla). Dlžníkom tak v tomto prípade je práve žalovaný a nie poškodený. Tvrdenie žalovaného ohľadne postúpenia pohľadávky má za nesprávne a zavádzajúce, nakoľko ide o odplatné postúpenie pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu práve nároku na úhradu fakturovaného nájomného s nárokom na zaplatenie odplaty za postúpenie a nie so samotným nárokom na náhradu škody, ktorý bol v zmysle zmluvy postúpený. Tvrdenie, že prejav vôle účastníkov smeroval najprv k cedovaniu pohľadávky, až následne k započítaniu vzájomných pohľadávok žalobcu a poškodeného, považuje za ničím nepodložené a zjavne účelové. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutia všeobecných súdov.

4. Krajský súd ako súd funkčne príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávneným subjektom, ktorým je žalovaný v zákonom stanovenej lehote (§ 362 ods. 1 CSP), preskúmal napadnutý rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v súlade s ust. § 387 ods. 1,2 CSP potvrdil z dôvodu jeho vecnej správnosti.

5. V zmysle ust. § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. V zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. V zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd sa v odôvodnení musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

8. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, prislúchajúceho spisového materiálu, vyhodnotením toho, čo uviedli v rámci odvolacieho konania strany konania konštatuje, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti potrebné pre posúdenie veci, vykonal dokazovanie, ktoré vyhodnotil v súlade s ust. § 191 a nasl. CSP a dospel k skutkovým a právnym záverom, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožnil, a preto s poukazom na citované ust. § 387 ods. 2 CSP, keďže sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzuje sa len na skonštatovanie správnosti jeho dôvodov. Rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutia. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil.

9. S rozhodnutím okresného súdu, právnym posúdením veci, ako aj zdôvodnením rozsudku sa odvolací súd plne stotožnil a v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP na tento poukazuje. Odvolateľ k veci samotnej neuviedol žiadne skutočnosti, s ktorými by sa súd prvej inštancie nevysporiadal a ktoré by boli spôsobilé inak vyhodnotiť skutkový stav následne prijaté právne závery. Keďže súd prvej inštancie sa vyporiadal so všetkými skutočnosťami, ktoré boli uvedené v podanom odvolaní a na ktoré poukazoval žalovaný aj v priebehu prvostupňového konania, odvolanie nepovažoval odvolací súd za dôvodné.

10. Pre zdôraznenie správnosti rozhodnutia okresného súdu odvolací súd uvádza nasledovné:

11. Z odvolania žalobcu vyplýva, že namieta odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b), f), h) CSP.

12. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval na daný prípad.

13. Ďalší uplatnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. f) CSP sa týka chyby v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúcej v tom, že skutkové zistenie, ktoré bolo podkladom pre jeho rozhodnutie je nesprávne, t.j. musí ísť o skutkové zistenie, na základe ktorého vec posúdil po právnej stránke a ktoré je nesprávne v tom zmysle, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, pričom medzi chybami skutkového zistenia a chybami právneho posúdenia je úzka vzájomná súvislosť, keďže príčinou nesprávnych (v zmysle nedostatočným) skutkových zistení môže byť chybný právny názor, v dôsledku ktorého zisťoval iné skutočnosti prípadne zisteným skutočnosťami prisudzoval iný právny význam. Nesprávne sú i také skutkové zistenia, ktoré založil na chybnom hodnotení dôkazov. Ide o situáciu, keď je logický rozpor v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov účastníkov alebo ktoré vyšli najavo inak z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti.

14. Uplatnený odvolací dôvod v zmysle ust. § 365 ods. 1 písm. b) CSP sa týka nedostatku riadneho odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie.

15. Odvolací súd dospel k záveru, že všetky uplatnené odvolacie dôvody nie sú naplnené. Súdom prvej inštancie vykonaný vo veci náležitý dokazovanie a z neho získané dôkazy vyhodnotil podľa zákonných kritérií v zmysle ust. § 191 ods. 1 CSP a na základe toho ustálil správny skutkový stav, z ktorého pri rozhodovaní vychádzal a ktorý aj správne právne posúdil.

16. Odvolací súd tak, ako aj súd prvej inštancie, vyhodnotil predmetnú pohľadávku ako pohľadávku spôsobilú na postúpenie a zmluvu o postúpení pohľadávky hodnotí ako platný právny úkon spĺňajúci všetky kritériá platnosti právneho úkonu zmluvy o postúpení pohľadávky stanovené hmotnoprávnou úpravou. Na základe doposiaľ predložených listinných dôkazov konštatuje, že v predmetnom konaní bol preukázaný vznik škody, ktorá spočívala v nákladoch na zapožičanie náhradného vozidla. Žalovaný vo svojich vyjadreniach nespochybnil, že náklady na požičanie náhradného vozidla predstavujú náklady vzniknuté v príčinnej súvislosti so vznikom poisťovnej udalosti. Postupcovi ako poškodenému z dopravnej nehody vznikla povinnosť zaplatiť žalobcovi vyfakturovanú sumu spočívajúcu v nájomnom za prenájom motorového vozidla. To, že uvedený záväzok postupca priamo nesplnil, ale vo vzťahu k tomuto záväzku uplatnil započítanie, ktoré predstavuje tiež jeden zo spôsobom zániku dlhu, nemôže mať vplyv na vznik pohľadávky z titulu náhrady škody. Žalobca na základe zmluvy o postúpení pohľadávky nadobudol existujúcu žalovanú pohľadávku, ktorá zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v prejednávanej spore.

17. S poukazom na vyššie uvedené závery odvolací súd neuznal opodstatnenosť argumentácií odvolateľa, na ktorých založil svoje odvolacie dôvody, a preto rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny.

18. Pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd aplikoval ustanovenie § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP, v zmysle ktorého súd priznal strane náhradu

trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. V predmetnom odvolacom konaní mala plný úspech strana žalobcu, a preto odvolací súd priznal žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím, ktoré vydá súdny úradník.

19. Rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie **n i e j e** prípustné.

Poučenie o dovolaní: Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 Civilného sporového poriadku, v ďalšom texte už len „CSP“)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania (§ 76 Civilného mimosporového poriadku, v ďalšom texte už len „CMP“).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 Ods. 1 C. s. p. (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)